

Speranță în Olanda

Megan Armknecht

Bazat pe o întâmplare adevărată

Grace este o tânără de 15 ani care locuiește în Olanda în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Războiul se desfășoară de mult timp. Oamenii din Olanda sunt flămânzi și speră ca războiul să se termine curând.

Ultimul an al celui de-al Doilea Război Mondial a fost cel mai greu pentru Olanda. Naziștii au luat totul. Grace nu mai putea merge la școală. Nu mai erau cărbuni pentru a încălzi casa.

Grace și familia ei au fost nevoiți să mănânce bulbi de lalele pentru a-și stăpâni foamea. Aveau un gust oribil! Și, cel mai rău, era că tata încă mai era prizonier de război.

Dar speranța era în aer. Oamenii spuneau că naziștii pierdeau războiul. Și, în luna mai a anului 1945, naziștii au capitulat. Olanda era, în sfârșit, liberă din nou! Oamenii sărbătoreau pe stradă. Acum Grace se putea întoarce la școală. Nu mai erau soldați de care să se teamă.

Cea mai bună parte este că, într-o zi, în timp ce Grace și frații săi se întorceau de la școală, au văzut steagul Olandei fluturând în fața casei lor. Ei știau că aceasta poate însemna un singur lucru.

„Tata e acasă!”, a strigat Heber.

Grace și frații săi au fugit înăuntru. Grace și-a aruncat brațele în jurul tatălui său și l-a îmbrățișat puternic. A strâns-o și el la piept puternic. Era așa minunat să-l poată avea pe tata înapoi acasă.

La scurt timp după aceea, au început să vină în Olanda pachete cu mâncare, îmbrăcăminte și medicamente.

După război, conducătorii bisericii din orașul Salt Lake au trimis multe provizii pentru a-i ajuta pe oameni. Grace a primit chiar o rochie nouă! Ea purtase aceeași rochie timp de cinci ani, așa că a fost foarte fericită să primească una nouă.

Pentru prima oară după mulți ani, Grace avea suficientă mâncare. Președintele de misiune din Olanda și guvernul olandez au decis să înceapă un proiect în cadrul căruia să cultive cartofi și, astfel, să sporească resursele de mâncare. Membrii Bisericii au plantat mulți cartofi pe câmpurile din apropiere. Până toamna aveau să aibă mii de cartofi de mâncat.

„Privește!”, i-a spus Grace tatălui ei, arătând către planta de cartofi care răsărea. „Nu vom mai fi iar flămânzi!”

Tata a dat din cap, dar nu a zâmbit. A spus: „Vorbeam cu președintele Zappey. Dânsul a spus că sfinții din zilele din urmă din Germania încă mai sunt flămânzi, așa cum am fost noi. Ei nu primesc ajutor din partea guvernului ca noi”. Tata și-a pus brațul pe umerii lui Grace. „Președintele Zappey ne-a rugat să le dăm sfinților nemți cartofii noștri.”

„Să renunțăm la cartofii noștri!”, a strigat Grace. Dar naziștii erau din Germania! „Tată, pot fi ei sfinți din zilele din urmă, dar tot nemți sunt.”

„Știi că nu este ușor”, a spus tata. „Dar și ei sunt copii ai lui Dumnezeu. El îi iubește și pe ei. I-am iertat că m-au ținut prizonier. Domnul ne poate ajuta pe toți să iertăm.”

Grace s-a uitat la tata. El era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoștea, dar nu știa dacă ea, personal, avea curajul de a ierta ca el. Apoi, și-a amintit de unul dintre învățătorii ei de la școală, din timpul războiului. Învățătorul ei a spus că nu toți nemții sunt naziști și că nu toți soldații naziști sunt răi. Și acum, fetele și băieții din Germania flămânzeau așa cum făcuse și Grace.

Grace a respirat adânc. „Înțeleg”, a spus ea. „Hai să le dăm cartofii noștri.”

Tata a îmbrățișat-o și a zâmbit. „Ești o fată atât de curajoasă. Acesta este un lucru greu de făcut. Dar noi suntem ucenici ai lui Isus Hristos și așa sunt și frații noștri și surorile noastre din Germania.”

Grace a zâmbit. Sentimentele de mânie din inima ei s-au înmuiat și a simțit pace și căldură. A putut să-i ierte pe nemți. Și Isus a putut s-o ajute să-i și iubească. ■

Autoarea locuiește în New Jersey, S.U.A.

Sfinții din zilele din urmă din Olanda au oferit 70 de tone de cartofi și 90 de tone de hering sfinților din zilele din urmă din Germania. Mai târziu, în anul 1953, sfinții din Germania le-au trimis membrilor Bisericii din Olanda ajutor după o mare inundație.